

[Grove]

flertal bag de forhandlingsmandater, der bliver givet til regeringen, og jeg tror også, det er til gavn for den videre diskussion, vi skal have i befolkningen, at vi er bredt enige om vores memorandum.

Charlotte Antonsen (V):

Særlig i en urolig tid i Europa som den, vi er inde i nu efter murens fald, er det uhyre vigtigt, at det her i landet er lykkedes i store træk at skabe enighed om udenrigspolitikken. Op igennem 1980'erne havde vi visse problemer, Danmark markerede sig stærkt i internationale sager ved at indtage særstandpunkter i forhold til vores samarbejdspartnere i NATO. Fodnotepolitikken blev heldigvis bragt til ophør efter det sikkerhedspolitiske valg i 1988, hvor den danske befolkning gav opbakning til de NATO-positive partier. Meget har ændret sig siden 1988, og i dag er det faktisk sådan, at især de tidligere NATO-skeptiske partier kappes om at være mest pro NATO, og den udvikling er vi glade for i Venstre. Vi har aldrig ment, at der i forsvars- og sikkerhedspolitik var et alternativ til samarbejdet med de øvrige vestlige demokratier i NATO.

Ligesom der i dag er et bredt politisk sammenhold om forsvars- og sikkerhedspolitikken i NATO, er der også skabt enighed om Danmarks placering i EF. I Venstre er vi glade for, at et bredt flertal i Folketinget i dag er medunderskriver på det af hr. Ivar Nørgaard fremsatte forslag om motiveret dagsorden, og Venstre vil stemme for forslaget. Der er intet nyt i det. Regeringen har i det seneste år forhandlet om EF's unioner på grundlag af det danske memorandum, og den politik fortsætter naturligvis.

Til gengæld må vi fra Venstres side være realistiske, når vi skal svare på dagens forespørgsel fra SF om konsekvenserne for EF's unionsplaner på baggrund af udviklingen i Europa i de seneste måneder. Det, der er vigtigt for Venstre, er, at vi får vedtaget dels den politiske og dels den monetære union på topmødet i Maastricht i december i år, og derfor er vi fra dansk side nødt til at være indstillet på at gå på kompromis med de øvrige elleve lande i EF.

I unionsforhandlingerne skal regeringen arbejde for de danske synspunkter, men her i slutfasen bliver det også nødvendigt at tage hensyn til de øvrige landes synspunkter. Det afgørende for Venstre er, at der bliver truffet

en beslutning på en regeringskonference inden udgangen af 1991. I et uroligt Europa, bl.a. med krigen i Jugoslavien, er det nødvendigt, at EF tager nye punkter på dagsordenen. Vi kan ikke fortsætte med at udskyde beslutningen om ændringerne af EF-traktaten, når så mange nye problemer af fælles interesse trænger sig på. I Venstre mener vi, at dels det danske memorandum og dels det luxembourgske traktatudkast er glimrende udgangspunkter for en enighed i EF om den europæiske fremtid. Ministerrådet skal nu se at blive enig om at sætte et foreløbigt punktum for diskussionen om EF's fremtid, og i den forbindelse må vi også i Danmark være indstillet på i samarbejdets ånd at gå på kompromis.

Efter den kolde krigs afslutning er der på den internationale scene ikke længere den store strid om menneskesyn, menneskerettigheder og demokrati. Derfor er der nu bedre muligheder for, at vi også i de internationale fora som EF og FN koncentrerer os om at værne om den mest fundamentale menneskerettighed, retten til livet. Det er vigtigt at udnytte den gunstige situation i Europa, ja, i hele verden, til at foretage de nødvendige tilpasninger, så landene i fællesskab kan påtage sig det medmenneskelige ansvar, det er at forsøge at forhindre krig og dermed også forhindre masse-mord på uskyldige civile.

I Vesteuropa har vi et særligt ansvar over for vore nye demokratiske naboer. Derfor er det så vigtigt at få vedtaget EF's politiske union. Det er nødvendigt, at EF samarbejder om udenrigs-, sikkerheds- og forsvarspolitikken. Kun ved at stå sammen har de europæiske lande en reel chance for at bidrage til et fredeligt Europa.

Venstre så som nævnt gerne, at forsvarspolitikken kom med i EF-samarbejdet, f.eks. ved at skrive det vesteuropæiske forsvarssamarbejde, WEU, ind i EF-traktaten. Forsvarspolitik hænger sammen med udenrigs- og sikkerhedspolitik. Når der i den politiske union er forslag om at inddrage udenrigs- og sikkerhedspolitik, falder det naturligt også at få et samarbejde om forsvarspolitik i EF.

I denne sag er det helt afgørende for Venstre, at NATO-landene, bl.a. USA, kan acceptere og bifalde, at EF fremover i den såkaldte tredje søjle beskæftiger sig med alle aspekter af sikkerhedspolitikken.